

E-PAPER

deník.cz

E-paper - Pardubický deník / 3. Červenec 2008

O mezinárodním setkání spisovatelů

Pardubice/ Konference na téma „Agresivita a násilí v jazyce, literatuře, médiích a společnosti“ se uskutečnila ve dnech 27. – 29. června 2008 v prostorách pardubické radnice. Záštitu převzali primátor města Pardubice Jaroslav Deml a člen Rady Pardubického kraje Miroslav Brydl – asi takhle by zněla oficiální tisková zpráva.

Přicházím mezi prvními (na pozvání předsedkyně Východočeského střediska Obce spisovatelů Marcelly Marboe) a sedám si do poslední řady v překrásném Hudebním sále. V rámu dveří se objevuje první známá tvář expozlance Miloslava Kučery. Básník, písničkář a předseda PEN klubu Jiří Dědeček přichází s neodmyslitelnou kytarou. Poznávám básníka, prozaičku a scenáristku Danielu Fischerovou v romantickém slamáčku s květinovou stuhou, i její kolegyni a bývalou předsedkyni Obce spisovatelů Evu Kantůrkovou.

Sál se pozvolna zaplňuje lidmi, jejichž jména věnčí řada akademických titulů, lidmi, které zatím ještě neznám, ale kteří mne v průběhu dne buď zaujmou osobitostí projevu a názory k diskutované problematice, nebo způsobí, že moje pozornost klesne na bod nula.

Moderování se ujímá básník a předseda Obce spisovatelů Vladimír Křivánek. Hned první příspěvek profesora Pavla Říčana „Dětská šikana jako škola mafiánského kapitalismu“ rozpoutá následně vášnivou diskusi. Nabízí otázku: „Je správné pohrdat kulturou, která uznává fyzické tresty? V čem je lepší náš přístup, kdy zbavíme za neúmyslné ublížení na zdraví mladého muže svobody? Přijde nejen o svobodu, o dívku, o práci, s největší pravděpodobností bude ve vězení obětí opakovaného sexuálního násilí... vše pod heslem humánnosti a nedotknutelnosti osobnosti.“

Vystoupení Daniely Fischerové patří k těm nejkratším – přesto sklízí nejdelší potlesk.

Krátké, vtipné, výstižné, s hereckým nasazením.

Osobní zkušenosti policejního vyšetřovatele Martina Kloubka nás utvrzují v přesvědčení, že podobných zážitků se rádi zřekneme a že naše policie má před sebou těžký úkol, jak si znovu získat respekt prvorepublikových policistů.

Profesor Oldřich Uličný svým příspěvkem „Agresivita a vulgarita v češtině a v české komunikaci“ popisuje příčiny a vývoj vulgarity ve společnosti. „Frustrace a stres vedou k vulgaritě, která útočí a ponižuje druhého. Zdravý a sebevědomý člověk se k ní uchyluje jen v silném afektu. Uvolnění obecného vkusu v médiích se odráží i v komunikaci maminek na pískovištích.“ Tato, ač nepřesná citace se mi vrývá do mozku.

Neformální diskuse pak pokračuje během oběda v Divadelním klubu. Cestou zpět se pražští hosté živě zajímají nejen o architekturu, ale také o pověst, vážící se k městskému znaku. Všichni oceňujeme pozvání do historického sálu radnice a zasvěcený výklad našeho průvodce.

Odpolední blok patří energické dámě v brýlích s červenými obroučkami. S mobilním mikrofonem v ruce nás častými otázkami provokuje k přemýšlení psycholožka Lidmila Pekařová. „Důvody růstu agresivity u dětí v naší společnosti“ jsou žačce profesora Zdeňka Matějčka víc než jasné. Jsou jimi:

– změny v životě rodiny, odkud zmizely tradiční mužské a ženské role, kde nejen klukům chybí mužský vzor, kde děti za nic neodpovídají, jen pomáhají, kde chybí pravidla a režim

– pozdní začátek výchovy (ideální čas pro výchovu k poslušnosti je do 3 let, návyky a rituály do 5 let, výchova k odpovědnosti a povinnosti 6–7 let)

– výchova je převážně negativistická (příkazy, zákazy, omezování projevu, napomínání, hrozby, kritika, ponižování)

– feminizované školství, (učitelky nerespektují zvláštnosti ve fungování mužského mozku) – absence talentových zkoušek na povolání učitel (vzorná žákyně s vyznamenáním je nedostatečný předpoklad)

– zabíjení dětské touhy (pořizujeme žádané věci ihned) a ztráta schopnosti prožívat vinu.

A já už v duchu vím, že hned příští týden budu shánět její knihu „Jak žít a nezbláznit se“. Svě rodičovské i učitelské chyby zpátky už nevezmu, ale vzdělávat se potřebuji přece i babičky! A třeba po ní sáhnou i rodiče mých vnoučat...

Podvečer pokračuje beseda u „Kulatého stolu“ v divadelním foyer. Moderátor má nelehkou pozici – diskuse je skutečně živá a o slovo se hlásí hned několik rukou najednou. Atmosféra pohltila i podvečerního hosta, primátora Jaroslava Demla.

Přichází večer a s ním i třešnička na dortu – vtipné průvodní slovo Marcelly Marboe střídá autorské čtení Daniely Fischerové, recitace Leszka Engelkinga v polštině i překlad jeho veršů v podání Milana Hrabala, melancholické básně o víně Vladimíra Křivánka. Vše uzavírá poezie a písně Jiřího Dědečka.

Rybárna na břehu Chrudimky bzučí jako úl dlouho do noci. Pozoruji s údivem i svoji vlastní proměnu. Tichý a nesmělý ranní pozorovatel se kamsi vytratil, aby uvolnil místo svému druhému já. Tomu, které má pusy od ucha k uchu a baví se srdečně jako s přáteli, které sice dlouho neviděl, ale s nimiž si má co říci.

Dívám se na podobně usměvavé tváře kolem stolu a v kontextu s tématem dnešního setkání si uvědomuji, že nejlepším lékem na agresi je právě přátelský pohled...

Pojďte to zkusit také: Úsměv, prosím!

Jaroslava Pašíková, členka VSOS

... ..

- [TV programy](#)
- [Dovolená](#)
- [Doprava](#)
- [Kultura](#)
- [Horoskopy](#)
-
- [Nastavit jako domácí stránku](#)
- [Napište nám](#)
- [Kontakty](#)
- **Jak jinak získávat Deník.cz:**
 - [RSS](#)
 - [Zprávy na váš web](#)
 - [Zprávy do e-mailu](#)